

Chương 187: Suy Nghĩ Của Ellen

(Số từ: 3480)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:31 PM 15/04/2023

—Buổi tối sau khi chúng tôi đi mua sắm...

*Kaaaang! Kang!

“Cậu tiêu rồi.”

Cuối cùng, chúng tôi, mặc quần áo tập luyện và đấu tập trong phòng tập, không thực sự thay đổi. Tôi đã mua quần áo bình thường, nhưng tôi không biết liệu mình có bao giờ được mặc chúng hay không. Tôi đã tự hỏi liệu có ngày nào đó tôi có thể mặc những thứ tôi đã mua ngày hôm đó dù chỉ một lần hay không.

Như mọi khi, có ba người như thường lệ trong phòng huấn luyện.

Cliffman, Ellen và tôi.

Tôi và Ellen đang đấu kiếm, còn Cliffman thì tự luyện tập. Thỉnh thoảng, tôi và Cliffman có vài trận đấu tập. Tất nhiên, nó vẫn cảm thấy khá khó xử. Tuy nhiên, anh ta thậm chí không thể giao tiếp bằng mắt với Ellen. Sự lúng túng của anh chàng đó gần giống như một căn bệnh thực sự.

Sau khi chiến đấu một lúc và cuối cùng bị đẩy đến giới hạn của mình, tôi nằm xuống sàn phòng tập thể dục.

Tôi vẫn không phải là đối thủ của cô ấy. Tất nhiên, Ellen mạnh hơn tôi rất nhiều nên không thể tránh khỏi.

Ellen ngồi xuống cạnh tôi, người đã nằm xuống.

“Có chuyện gì vậy? Có điều gì muốn nói không?”

Cô ấy thực sự không nói gì, nhưng có vẻ như cô ấy muốn nói về điều gì đó, vì vậy tôi đã hỏi cô ấy. Sau khi im lặng hồi lâu, Ellen cuối cùng cũng mở miệng.

“Cậu đã bao giờ thích một ai đó chưa?”

“Sao đột nhiên cậu lại hỏi tớ như vậy?”

“Không có lý do. Tớ chỉ tò mò thôi.”

Câu hỏi đó vượt xa những gì tôi đang mong đợi.

Tôi đã từng yêu ai chưa? Tất nhiên, nên có một thời gian. Trước khi tôi bước vào cơ thể này, đó là.

“Vâng.”

Nhưng... ừm, mười bảy tuổi không có nghĩa là tôi chưa thể có mối tình đầu, nên tôi trả lời như vậy. Rốt cuộc, nó không thực sự kỳ lạ.

“Vậy cảm giác thế nào?”

Ellen không có vẻ đặc biệt ngạc nhiên.

“...Cảm thấy như chết tiệt.”

“Cảm thấy như phân?”

“Ừ, cảm giác như phân ấy.”

Tôi không biết về những người bắt đầu hẹn hò sau khi trải qua những thăng trầm đến thót tim, nhưng nếu một người yêu và người kia không đáp lại tình cảm, chẳng phải cảm giác đó thật tồi tệ sao?

“...Không phải cậu nên cảm thấy hạnh phúc sao?”

Ellen nhìn tôi chăm chăm như thể cô ấy không thể hiểu tại sao tôi lại nói rằng điều đó thật tồi tệ. Tôi ngồi dậy khỏi trạng thái đang nằm và nhìn Ellen.

“Tốt. Hãy nghĩ về điều này.”

“...Vâng.”

“Có một người luôn xuất hiện trong giấc mơ của cậu. Họ là điều đầu tiên cậu nghĩ đến vào buổi sáng, khi đang ăn và khi đang làm việc. Chỉ cần ở bên họ cũng tốt, và nếu chỉ giao tiếp bằng mắt với họ cũng cảm thấy tốt, trong khi họ vẫn là điều duy nhất lấp đầy tâm trí cậu.”

“Nhưng cái gì đây? Họ đã hẹn hò với ai đó? Và cho dù cậu có làm gì, họ sẽ không bao giờ quan tâm đến cậu? Họ chỉ coi cậu như một thứ rác rưởi. Hay họ có thể đối xử với cậu như một gã phiền phức cứ nói chuyện với họ? Còn nếu họ bắt đầu tránh cậu thì sao?”

“Điều đó không cảm thấy như phân sao?”

'Tình yêu giống như phân, đồ punk! Đó là một căn bệnh! Tình yêu đơn phương là bệnh dịch tồi tệ nhất!'

Ellen nghiêng đầu trước biểu hiện ghê tởm đột ngột của tôi.

"Cậu đã bị bỏ rơi?"

"Đó là những gì xảy ra sau khi cậu tỏ tình, cậu biết không? Tôi thậm chí không thể làm điều đó. Cậu nhận được nó sao?"

Thằng điên nào lại thú nhận với ai đó khi họ chắc chắn sẽ bị đá?! Một người sẽ cứ tiếp tục cầu nguyện một mình trước khi cuối cùng quên mất điều đó.

"...Dù sao thì, cậu biết cảm giác yêu một người là như thế nào mà."

"Vâng. Tuy nhiên, tại sao cậu lại đột nhiên tò mò như vậy?"

Ellen im lặng một lúc, rồi nắm lấy tay tôi đang đặt trên sàn. Tôi không có gì mới khi cô ấy dựa vào vai tôi một hoặc hai lần trong những ngày đó.

"Cậu có cảm thấy lo lắng?"

"...Cái gì?"

"Cậu có đang run không?"

"Cậu đang nói cái quái gì vậy? Tại sao phải là tớ? Tớ không có bất kỳ run tay hay bất cứ điều gì, cậu biết không?"

Khi tôi uống quá nhiều đến mức có thể gọi là nghiện rượu, tôi sẽ hơi run lên như thể đang lo lắng, nhưng với cơ thể này thì không! Không nên như vậy! Không rụng tóc hay run tay. Tôi đã được tái sinh!

“Tôi cũng không run.”

Ellen gật đầu với chính mình như thể cô đã xác nhận điều gì đó.

Điều gì là sai với cô ấy?

Chẳng lẽ nàng ăn nhầm thứ gì?

* * *

Sau buổi huấn luyện buổi tối của chúng tôi, Ellen thay quần áo trong phòng riêng. Sau đó, cô xuống phòng ăn để ăn gì đó.

Thói quen cố định của cô là ăn vặt vào đêm muộn với Reinhardt. Trừ khi Reinhardt đặc biệt bận rộn, còn không thì bọn họ thường xuyên cùng nhau ăn cơm như vậy.

Liana de Grantz nói rằng khi cô ấy yêu một ai đó, cô ấy sẽ lo lắng và run sợ khi ở bên người kia.

Ellen chưa bao giờ cảm thấy như vậy khi đối phó với Reinhardt.

Reinhardt nói rằng khi anh ấy yêu một ai đó, anh ấy sẽ mơ về họ và lúc nào cũng nghĩ về họ. Và anh ấy nói nếu họ không quan tâm đến anh ấy,

anh ấy sẽ cảm thấy như chết tiệt. Anh ấy dường như cực kỳ ghét việc mình phải lòng một ai đó.

Mặt khác, Ellen đi đâu cũng không nghĩ đến Reinhardt. Cô không đặc biệt quan tâm liệu họ có giao tiếp bằng mắt hay không.

Vì vậy, cô ấy chỉ nắm lấy tay anh ta để chắc chắn, nhưng bản thân Reinhardt thậm chí không run hay bất cứ điều gì.

Như thường lệ. Anh ấy không bận tâm.

Vì vậy, Ellen đã đi đến kết luận của mình khá dễ dàng:

Cô thích Reinhardt, nhưng không phải theo cách đó.

Đó là những gì Ellen nghĩ.

Cô ấy không biết nhiều về bản thân mình, nhưng khi cô ấy kết hợp lời kể của cả hai người với cảm xúc của chính mình, cô ấy đã đi đến kết luận.

Tuy nhiên, có một câu hỏi khác nảy sinh trong đầu cô:

Chúng tôi chỉ là bạn, nhưng chẳng phải tôi đã quá thân với Reinhardt rồi sao?

Cô ấy rõ ràng đã làm rất nhiều điều với Reinhardt mà cô ấy sẽ không làm với một người bạn bình thường, và cô ấy vẫn làm.

Có lẽ tôi đang hành động kỳ lạ?

Ellen vô tình nhận ra như vậy. Cô không biết cách cư xử với mọi người, vì vậy cô cũng không biết khoảng cách thích hợp giữa họ là bao nhiêu. Cô ấy không biết đâu là ranh giới trong các mối quan hệ của con người, vì vậy cô ấy nghĩ rằng có một vài khoảnh khắc mà cô ấy đã vô tình vượt qua nó. Liana rõ ràng đã rất ngạc nhiên khi biết rằng Ellen chỉ coi Reinhardt như một người bạn.

Đó là lần đầu tiên Ellen nghĩ rằng những gì cô ấy làm với Reinhardt hơi kỳ lạ.

Cô đến phòng ăn và định bước vào nhưng dừng lại khi nhận thấy có tiếng động phát ra từ bên trong.

-Ăn đêm nhiều sẽ tăng cân đấy!

-Vậy thì cậu phải tập luyện thêm đi.

-Tại sao cậu cứ bảo tớ ăn khi tớ không muốn!? Tớ không đói, cậu biết không?

-Cậu đang nói nhiều cho một người bị kéo đến đây sau khi ăn vặt trong phòng thí nghiệm phép thuật đấy. Đừng làm ầm lên, và ăn uống đàng hoàng đi!

-Urg! Tớ không muốn mặc dù?

-Huuh, cậu có muốn phỉ vụn bánh trên miệng trước không?

Harriet và Reinhardt đang cãi nhau. Như mọi khi, Harriet kết thúc với khuôn mặt đỏ bừng. Reinhardt đang cười toe toét trong khi trêu chọc cô ấy.

Ellen đang lặng lẽ quan sát họ.

-Đằng nào tớ tưởng cậu đói nên rủ cậu vào đây ăn chung, mà cậu không muốn ăn thì thôi.

Có vẻ như cô ấy đã ăn gì đó trong phòng thí nghiệm ma thuật khi Reinhardt kéo cô ấy đến đó, nghĩ rằng nếu cô ấy định ăn gì đó, họ cũng có thể làm điều đó cùng nhau. Ngay sau khi anh ấy đưa Harriet đến, họ bắt đầu cãi nhau.

Nó xảy ra hết lần này đến lần khác. Giống như Ellen và Reinhardt sẽ luyện tập đến tận đêm khuya, Harriet sẽ ở trong phòng thí nghiệm ma thuật lâu như vậy.

Nghe câu “Nếu cậu không muốn ăn”, Harriet ngồi vào bàn, mím môi.

-...Ít nhất tớ sẽ xem những gì cậu đã làm.

-Chắc chắn, đợi một chút.

Ellen luôn phiên nhìn vào lưng Reinhardt khi anh bước vào bếp, và Harriet, người có khuôn mặt hơi ửng hồng, từ lối vào phòng ăn.

Cô ấy không có suy nghĩ đặc biệt nào khi thấy Reinhardt thân thiết với người khác.

Tại sao cô ấy lại không thích nếu bạn bè của cô ấy hòa thuận với nhau?

“Ồ, Ellen.”

"Vâng."

Ellen bước vào phòng ăn và ngồi đối diện với Harriet. Harriet, khuôn mặt vẫn còn hơi ửng hồng, khẽ nhếch môi.

“Tớ đã nói với cậu ta là tớ không muốn ăn gì, nhưng cậu ta vẫn ép tớ đến đây. Tên khốn đó.”

Harriet lắc đầu bực tức.

Ellen im lặng nhìn Harriet.

Khuôn mặt hơi ửng hồng...

Một giọng nói sắc nét và the thé...

Cô ấy dường như cũng hơi run lên.

Ellen có ấn tượng tốt về Harriet de Saint-Owan. Vốn dĩ cô không có ý kiến gì với mình. Rốt cuộc, họ là những người xa lạ trước đây. Tuy nhiên, khi họ bắt đầu thân thiết, cô ấy có thể biết nhiều khía cạnh của Harriet.

Cô không biết mình đã từng như thế nào, nhưng dường như đến một lúc nào đó, Harriet đã ngừng làm những việc như coi thường người khác, cố gắng tiết lộ danh tính hay khoe khoang về tài năng của mình.

Khi cô ấy nói chuyện với Adelia, bạn của cô ấy nhưng cũng là một thường dân, cô ấy sẽ ngay lập tức xin lỗi nếu mắc lỗi trong khi vẫn nói chuyện với cô ấy một cách thoải mái mà không quá quan tâm. Cô ấy đã cố gắng không nói bất kỳ điều gì gây tổn thương ngay từ đầu.

Khi Ellen, Harriet và Adelia dự định đi chơi đâu đó. cô ấy cảm thấy như mình sẽ bỏ Liana, vì vậy cô ấy cũng mời cô ấy đi cùng họ.

Cô là người biết quan tâm đến những người xung quanh.

Cô ấy khác với chính mình.

Khi ở cùng bạn bè, cô ấy có xu hướng điều khiển tâm trạng và cũng tiếp tục cuộc trò chuyện. Hầu như không có gì cô ấy không biết về ma thuật.

Tuy nhiên...

Khi ở gần Reinhardt, cô ấy cư xử hơi khác một chút. Cô ấy không hành động ngọt ngào hay tử tế, và họ hầu như luôn cãi nhau. Tất nhiên, Reinhardt luôn là người trêu chọc cô ấy trước.

Cô ấy chỉ hành động khác với Reinhardt. Cô ấy không hành động như vậy khi cô ấy đang đối phó với bất cứ ai khác. Có những điều cô ấy chỉ nói hoặc làm khi có Reinhardt ở bên.

Cô ấy trở nên hoàn toàn khác với con người bình thường của mình khi tình cờ gặp Reinhardt.

“Dù sao thì... tớ đánh giá cao việc cậu ấy cố gắng chăm sóc mình, nhưng anh chàng đó chắc chắn không đánh giá cao người khác, huh.”

Khuôn mặt cô ấy hơi đỏ hơn một chút, và một nụ cười tinh tế chỉ xuất hiện khi cô ấy nói về

Reinhardt mà không có anh ấy bên cạnh tô điểm cho đôi môi của cô ấy.

Ellen không thể hiểu được suy nghĩ của chính mình.

Có lẽ không phải như vậy, cô nghĩ.

“Cậu ấy đang làm gì vậy?”

“Hừm...”

Tuy nhiên, cô có thể thấy rõ rằng Harriet de Saint-Owan thích Reinhardt.

Nếu vậy, còn cô thì sao?

Cô ấy chỉ không thể tìm ra nó.

Tuy nhiên, nếu cô ấy đối xử với Reinhardt một cách thân thiện như cô ấy đã làm cho đến lúc đó, điều đó sẽ khiến Harriet bị tổn thương.

Đó là những gì Ellen nghĩ.

—Thứ năm...

Ông Epinhauser đã sớm cho tôi biết câu trả lời cho câu hỏi mà tôi đã hỏi ông ấy trước đây về thanh kiếm bị nguyên rửa.

“Đề nghị của cậu rằng chúng ta nên điều tra nguồn gốc thực sự của thanh kiếm này thông qua ma thuật đã được chấp nhận.”

Chúng tôi sẽ sử dụng một sức mạnh bí ẩn để tìm hiểu thêm về thanh kiếm bí ẩn đó—đó là quyết định mà Temple dường như đã đưa ra. Tuy nhiên, tôi không chắc liệu Dettomolian có thể tìm ra

nguồn gốc của thanh kiếm đó thông qua ma thuật của mình hay không.

Tất nhiên, tôi sẽ không phải tự mình có mặt để điều tra—tôi chỉ cần đợi kết quả. Tôi không biết anh ấy sẽ thực hiện nghi thức gì, nhưng tôi chắc chắn rằng sẽ cần một thời gian để có kết quả.

“Một nghi lễ sẽ được tổ chức tại nhà thờ Towan, bên trong Temple”

Để chuẩn bị cho bất kỳ thảm họa không lường trước nào, các linh mục và pháp sư sẽ cố gắng làm mọi cách để ngăn chặn bất kỳ năng lượng ô uế nào chảy ra thế giới bên ngoài.

Đó là lý do tại sao họ lại sử dụng một nơi linh thiêng như vậy để thực hiện nghi lễ và tại sao họ lại để một vật thể ô uế như vậy vào Temple.

“Tôi có thể tham dự không?”

“Hmm... Tôi không biết liệu đây có phải là thứ mà cậu thực sự cần xem hay không. Miễn là giữ khoảng cách, sự hiện diện của cậu có thể không thành vấn đề.”

Mặc dù tôi nghĩ rằng mình không cần thiết phải có mặt trực tiếp, nhưng tôi vẫn quyết định đến đó vì tôi có thể phải sử dụng kỹ năng [Viết lại] của mình trong trường hợp có điều gì đó bất ngờ xảy ra.

* * *

—Tối thứ năm...

Khi Ellen nghe nói rằng một nghi lễ liên quan đến thanh kiếm bị nguyên rửa sẽ được tiến hành, cô ấy đã đi theo tôi, nói rằng cô ấy cũng muốn xem nó. Dettomolian đã bỏ lỡ tất cả các lớp học của mình để chuẩn bị cho nghi lễ.

Có những nhà thờ cho tất cả Năm vị thần vĩ đại được dựng lên bên trong Temple. Nghi lễ sẽ được tổ chức tại nhà thờ Saint-Owan, vị thần của sự trong sạch.

Tôi và Ellen bắt xe điện và đi về phía nhà thờ Saint-Owan.

“Tôi hy vọng mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp.”

Ellen bày tỏ mối quan tâm của mình.

“Nó nên như vậy.”

Nếu thứ gì đó chúng tôi mang theo dẫn đến một tai nạn lớn ở Temple, thì đó hoàn toàn là trách nhiệm của tôi. Rốt cuộc, chính tôi đã kéo thứ đó về, thứ mà việc vứt bỏ hoặc vứt bỏ có thể không đủ để giải quyết nó, ở đó.

Những người chuyên về [sức mạnh thần thánh] sẽ đến nơi đó rất nhiều, nhưng đó là lần đầu tiên tôi và Ellen nhìn thấy bên trong một trong những nhà thờ bên trong Temple. Tuy nhiên, Nhà thờ Saint-Owan trông giống một Đại giáo đường hơn là một nhà thờ.

Cửa trước khổng lồ của nó mở rộng, nhưng họ kiểm soát chặt chẽ người ra vào.

Chúng tôi có thể vào sau khi xuất trình ID sinh viên của mình, vì chúng tôi đã được phép tham dự sự kiện trước đó.

Sau khi đi qua một vài hành lang và bước qua một cánh cửa lớn khác, ánh mắt của chúng tôi dừng lại ở một nhà nguyện hình mái vòm.

Chính giữa là tượng Thần Thuần Khiết Towan. Thanh kiếm bị nguyên rửa đó có khả năng giải phóng sức mạnh của nó để hồi sinh người chết.

Do đó, người ta đã quyết định thực hiện nghi lễ ở đó vì họ nghĩ rằng nhà thờ Towan chứa đầy một sức mạnh hoàn toàn trái ngược với nó và - tóm lại là - có khả năng trấn áp nó.

Nhà nguyện hình mái vòm chật ních người; hầu như tất cả họ đều là quan chức của Nhà thờ.

Cũng có nhiều người mặc áo choàng linh mục và pháp sư xung quanh. Mọi người đều bận rộn chuẩn bị nhiều thứ khác nhau vì họ không biết điều gì có thể xảy ra.

Họ đã chuẩn bị trước các biện pháp bảo vệ bằng [Sức mạnh Ma thuật] và [Sức mạnh thần thánh] trong trường hợp có thể xảy ra tai nạn.

Tất cả những gì tôi có thể nghĩ là tất cả những người đó đều gặp rắc rối vì một thứ mà tôi đã mang theo bên mình.

Và khi các linh mục đang làm công việc của họ, họ sẽ liếc nhìn trung tâm của nhà nguyện với vẻ mặt lo lắng.

—Trung tâm của nghi lễ...

Thanh kiếm bị nguyên rửa đang lơ lửng cách mặt đất của nhà nguyện khoảng 30 cm.

Có vẻ như nó bị mắc kẹt trong một loại tinh thể nào đó. Có vẻ như một số loại Ma thuật đã được áp dụng cho nó, nhưng nó lại khác.

Dettomolian đang ở đó di chuyển chậm chạp và làm gì đó.

“...Cảm giác thật đáng ngại.”

"...Vâng."

Cả tôi và Ellen đều có cùng đánh giá về tình hình. Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhận ra lý do tại sao các linh mục cứ nhìn chăm chăm vào tôi như vậy cho đến khi lưng tôi bắt đầu ngứa ngáy.

Người đó đang vẽ một vòng tròn pháp sư không xác định bằng máu trên sàn nhà.

Anh ta đã vẽ một vòng tròn pháp sư không xác định được bằng máu bên trong Nhà thờ Towan, Vị thần của sự trong sạch, và trên cùng là trước bức

tượng của vị thần! Tôi không biết đó là loại máu gì, nhưng tôi thấy một cái xô khác chứa đầy máu tươi đỏ thẫm ở bên cạnh.

Tôi tự hỏi liệu Dettomolian có nhận thức được rằng những gì anh ta làm là một điều gì đó có thể được gọi là báng bổ hay không.

Tất cả chúng tôi đều làm những việc đó sau khi được Temple cho phép, nhưng họ vẫn có biểu cảm không chắc chắn trên khuôn mặt, tự hỏi liệu có thực sự ổn không khi làm những việc như vậy ở một nơi như thế. Nếu đó là những gì chúng tôi cảm thấy, thì các linh mục cảm thấy thế nào về điều đó?

Vòng tròn ma thuật khá đơn giản, hoàn toàn khác với những vòng tròn phức tạp mà tôi từng thấy trên các cuộn giấy. Tại sao những dòng đó rất quanh co?

Tôi nghĩ rằng có lẽ họ nên trông như vậy, vì vậy tôi đã điều tra một chút, nhưng có vẻ như không phải vậy. Sau đó, tôi nhìn Dettomolian và lẩm bầm một cách trống rỗng.

“...Tay cậu ấy run à?”

“...Sẽ ổn chứ?”

“Tôi không biết...”

Tôi có nghĩ sai không?

Dettomolian lo lắng nên tay anh hơi run, nhưng chắc chắn là các đường nét có vẽ rất lộn xộn. Tay tôi cũng bắt đầu run.

Mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp chứ?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading